

בש"פ 4505/14 - מדינת ישראל נגד סרגיי אברמוב

בבית המשפט העליון

בש"פ 4505/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: סרגיי אברמוב

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י' בתמוז התשע"ד (8.7.2014)

בשם המבקשת: עו"ד חיים שוייצר

בשם המשיב: עו"ד בועז קניג; עו"ד ננסי בסון

החלטה

1. מונחת בפניי בקשה מטעם המדינה להורות על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים יום לפי סעיף 62 לחוק הסדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מתאריך 9.7.2014, או עד למתן פסק הדין בת"פ 21134-10-13 בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו. ברקע - הגשת כתב אישום נגד המשיב

עמוד 1

בתיק העיקרי, המייחס לו ביצוע עבירת הצתה לפי סעיף 448 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בקשת המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו התקבלה על ידי בית המשפט המחוזי.

עד כה התקיימו מספר ישיבות בתיק העיקרי בפני בית המשפט המחוזי. המתלונן לא התייצב לאף אחת מהן. הסנגור ויתר על שבעה עדי תביעה המופיעים בכתב האישום, כך שנותרו שני עדי תביעה בלבד. מועדי הדיונים להמשך ההוכחות נקבעו לתאריכים 1.9.2014 ו-2.9.2014. בבקשתה הבהירה המדינה כי אם המתלונן לא יתייצב לדיון הבא - בכוונתה לסיים בכל מקרה את פרשת התביעה, ולוותר על עדותו של המתלונן עקב אי יכולתה להעידו במשפט העיקרי.

הסנגור הגיש לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון חוזר על החלטת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. זאת על סמך שינוי המארג הראייתי. לעמדתו, ללא עדות המתלונן עוצמת הראיות משתנה באופן ממשי, ועל כן מן הדין לשחרר את המשיב. טרם הדיון שהתקיים בפניו היום, ביקש הסנגור לדחות את הדיון בבקשה שלפניו, בהסכמת המדינה, עד לתוצאות הערר. בקשה זו נדחתה על ידי. לאחר שהבהרתי את עמדתי לבאי כוח הצדדים, בדבר הקשר בין הבקשה המונחת לפניו ובין הבקשה שהגיש הסנגור לבית המשפט המחוזי, כפי שיפורט להלן - הסכים הסנגור להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים.

2. ומהו השוני בין בקשת המדינה להארכת המעצר בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים לבין בקשת הסנגור לעיון חוזר בפני בית המשפט המחוזי בדבר החלטתו לעצור את המשיב עד לתום ההליכים? ביסוד הבחינה בהארכת מעצר בתשעים יום לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, עומדת הקביעה שישנן ראיות לכאורה למיחוס לנאשם בכתב האישום. אלא הואיל והמשפט לא הסתיים תוך התקופה שנקבעה על ידי המחוקק, חרף היות הנאשם במעצר, על בית המשפט להתמקד במבחן הכפול: מסוכנותו לכאורה הנשקפת מהנאשם מצד אחד וקצב התקדמות המשפט מצד שני. נראה כי המדינה עומדת במבחנים אלו. זוהי בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב. בנוסף, התביעה כאמור לא התעלמה מכך שהמתלונן לא התייצב לדיונים, והביעה נכונות לוותר על שמיעת עדות זו. פתרון זה מחזק את טענתה בדבר התקדמות ראוייה של המשפט בעניינו של המשיב. בנוסף, לכאורה הוכחה מסוכנותו של המשיב. לעומת זאת, בקשה לעיון חוזר כשמה כן היא. עניינה בחינה עצמאית בדבר תוקף החלטת המעצר עד לתום ההליכים, לנוכח שינוי נסיבות רלוונטיות.

ואולם, והעניין מודגש, אין בכך למנוע מהסנגור, כפי שנהג, להגיש בקשה לשחרור מרשו עקב שינוי הנסיבות הראייתיות ועוצמתן היה והמתלונן לא יעיד. בקשה זו מקומה בפני הערכאה הדיונית, אשר הורתה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים - דהיינו בית המשפט המחוזי. לאמור, העובדה כי בית משפט זה מאריך את המעצר בתשעים יום לפי סעיף 62 לחוק המעצרים אינה מונעת מהסנגור להגיש בקשה כאמור, אשר חזקה על בית המשפט המחוזי שיידון בה לגופה. תהא גורלה של הבקשה אשר תהא, אין בכך למנוע משני הצדדים להגיש ערר על הבקשה לעיון חוזר לבית משפט זה. כאמור, עסקינן במסלולים שונים, ואין בהצדקה להאריך את מעצרו במסלול של סעיף 62 לחוק המעצרים כדי למנוע את המשך הנסיעה במסלול השני של עיון חוזר בבקשה למעצר.

3. סוף דבר, ובהסכמת בא כוח המשיב, הנני נעתר לבקשת המדינה ומורה על המשך מעצרו של המשיב בתשעים יום לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, מתאריך 9.7.2014, או עד למתן פסק דין בת"פ 21134-10-13 בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י' בתמוז התשע"ד (8.7.2014).

שׁוֹפֵט
